

บทนำ

อดีตกาลนานมาแล้ว มีสถานที่ที่เป็นปริศนาอยู่มากมาย และในสถานที่เหล่านั้นก็มีบุคคลที่เป็นปริศนาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ยามสายัณห์ ดวงตะวันใหญ่มหึมาลอยอยู่เหนือทุ่งร้าง แสงสีแดงที่เปล่งออกมาแผ่ขยายไปทั่วบริเวณอย่างช้าๆ ทว่าหนักแน่นแน่นอน หลังหิมะละลาย ตะไคร่น้ำเริ่มเจริญเติบโตรุกไล่ไปทั่วทุกแห่งหน จนมองไปคล้ายไฟป่าที่ลามเลียอยู่กลางห้องทุ่ง รอบด้านเงียบสงัด นานๆ ครั้งจึงจะมีเสียงเหยี่ยวร้องและเสียงกระโดดของละมั่งเหลือองแว่วมาให้ได้ยินอยู่เลือนราง

ณ ทุ่งร้างอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้กลับปรากฏคนขึ้นสามคน ยืนรวมตัวกันอยู่ใต้ต้นไม้ที่ไม่ค่อยจะถูกพบเห็นมากนักในแถบนี้ ไม่มีการเอ่ยปากทักทาย ต่างคนต่างก้มมองพื้นโดยมิได้นัดหมาย รวากับว่าที่โคนต้นไม้ นั้นมีอะไรบางอย่างน่าสนใจ คุ่มค่าให้เปลืองสมองขบคิดอย่างจริงจัง

มดสองฝูงกำลังต่อสู้กันอยู่รอบๆ รากไม้สีน้ำตาลที่โผล่พ้นผืนดินเย็นเฉียบ อาจเป็นเพราะยากที่จะหาบ้านที่งดงามสมบูรณ์แบบเฉกเช่นรากไม้นี้ได้อีก ดังนั้นการต่อสู้จึงดำเนินไปอย่างดุเดือดเลือดพลา่าน เพียงครู่เดียวก็ปรากฏซากไร้วิญญาณของมดหลายพันตัว ฟังดูน่าจะเป็นสมรภูมิรบที่อบอวล

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 1

ไปด้วยกลิ่นคาวเลือด แต่แท้ที่จริงแล้วก็แค่จุดสีดำเล็กๆ จุดหนึ่ง

อากาศเย็นเยือก แต่คนทั้งสามกลับสวมใส่อากาศไม่มากนัก คล้ายความหนาวมีอาจส่งผลกระทบต่อร่างกายพวกมัน ทั้งหมดยังคงจ้องมองพื้นอยู่อย่างเงิบงันเช่นนั้น มิทราบเวลาผ่านไปนานเท่าใด หนึ่งในนั้นจึงเอ่ยปาก

"ในโลกของพวกมด มหามรคณนั้นเป็นเช่นไร"

คนเอ่ยวาจาเค้าน้ำยังเด็ก รูปร่างผอมเล็ก เป็นเพียงแค่หนุ่มน้อยคนหนึ่ง อภรณ์บนร่างเป็นเสื้อตัวยาวเนื้อบางสีฟ้าอ่อน ด้านหลังสะพายกระบี่ไม้ไร้ฝัก เส้นผมดำละเอียดนุ่มเป็นมวยแล้วเสียบด้วยแท่งไม้เล็กๆ... ซึ่งดูไปแล้วจะหลุดลงมาได้ทุกเมื่อ แต่ก็เหมือนกับต้นสนที่ตระหง่านอยู่บนยอดเขา แม้อิออนเอนก็ยังหนักแน่นมั่นคงชั่วนาน

"ยามเจ้าอาวาสแสดงธรรมเทศนา ข้าเคยเห็นมดบินได้ (ปลวก) มากมายบินขึ้นอาบแสงแดด"

ผู้ที่เอ่ยประโยคนี้เป็นหลวงจีนวัยเยาว์สวมจีวรเก่าขาด ศีรษะที่ปกติโกนเกลี้ยงยามนี้เชียวครีမ်เพราะผมเริ่มงอก ใบหน้าและน้ำเสียงบ่งชี้ว่าเป็นคนเด็ดขาดมั่นคง

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้สายหน้า

"มดที่บินได้สุดท้ายย่อมต้องตกลงมาอยู่ดี ชั่วชีวิตพวกมันไม่มีทางได้สัมผัสถึงท้องนา"

"หากเจ้าเอาแต่คิดเช่นนั้นก็ไม่มีวันเข้าใจกระจ่างว่าอันใดคือมรคณจิต"

หลวงจีนน้อยหลุบตามองซอกมดบนพื้นแล้วกล่าวต่อ

"ไฉนว่าเมื่อเร็วๆ นี้เจ้าอารามของเจ้ารับเด็กแซ่เจินไว้คนหนึ่ง ตอนนั้นเจ้าคงจะเข้าใจแล้ว สถานที่อย่างอารามจื่อโส่ว (ฐักริษ) ไม่มีทางที่จะมีอัจฉริยะเช่นเจ้าเพียงคนเดียว"

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้ไฉนเช่นนั้นก็เลิกคิ้วพลาจตอกกลับ

"ข้าไม่เข้าใจจริงๆ คนที่ไม่วันบรรลุตถึงขั้นไร้ห้วงไร้อารณอย่างเจ้า มีคุณสมบัติอะไรเป็นตัวแทนของวัดเสวียนคง (กลางเวหา) ออกจาริกไปทั่ว

แผ่นดิน"

หลวงจีนน้อยมิได้ตอบโต้ แต่กลับย้อนไปพิจารณาวิจารณ์เรื่องมดต่อ

"มิดิต มดบินได้ก็ร่วงตกลงมาได้เช่นกัน แต่ที่พวกมันเชี่ยวชาญกลับเป็นการปีนป่าย สามารถเสียดสละตัวเองเป็นฐานให้พวกพ้อง เมื่อพวกมันปีนซ้อนกันทีละตัว ขอเพียงมีจำนวนมากพอ ย่อมก่อตัวเป็นกองสูงพอที่จะสัมผัสท้องนภาได้"

ท่ามกลางแสงตะวันรอน เสียงแหลมเล็กของเหยี่ยวดังขึ้นคราหนึ่ง ฟังออกชัดว่าตื่นตระหนก ไม่ทราบว่าเป็นเพราะกลัวคนสามคนท่าทางแปลกๆ นี้ หรือว่ากลัวกองมดขนาดใหญ่ที่มาสูงจนสามารถสัมผัสท้องนภาซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นได้จริง

"ข้ากลัวยิ่ง"

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้พลันโพล่งขึ้น ท่อไหล่พอมซุบเล็กน้อย

หลวงจีนน้อยแม้ยังคงท่าที่สงบนิ่งแต่ก็พยักหน้าตามไปด้วย หนุ่มน้อยอีกคนที่ยืนเงยบอยู่ข้างๆ มีรูปร่างแข็งแรงกำยำ สวมเสื้อผ้าที่คล้ายจะทำจากหนังสัตว์ ขาที่เปลือยเปล่าทั้งสองข้างดูแข็งแรงราวกับแท่งศิลา ได้ฉิวหนีหายบกร้านสามารถมองเห็นถึงกล้ามเนื้อที่สะสมพลังเอาไว้มากมาย จนดูเหมือนว่าใช้อะไรก็ไม่มีความหมด ตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ยังไม่เอื้อนเอ่ยวาจาสักคำ แต่ทว่าอาการขนลุกขนพองจนฉิวหนีเห่อก่อนขึ้นเป็นตุ่มไต่บอกรได้เป็นอย่างดีถึงความรู้สึกของมันในขณะนี้

หนุ่มน้อยทั้งสามนี้มาจากสถานที่ลึกลับสุดยอดสามแห่งในโลก รับผิดชอบต่ออาจารย์ให้จาริกไปทั่วแผ่นดิน มีความสามารถโดดเด่นดุจดาวสามดวงทอแสงเจิดจรัสโคจรไปมาบนโลก แต่ต่อให้เก่งกาจเพียงไร วันนี้อาจจะระงับความรู้สึกหวาดหวั่นพรึ่พริงได้

เหยี่ยวไม่เคยหวาดกลัวมด เพราะในสายตาพวกมัน บรรดามดเหล่านี้เป็นเพียงแค่จุดสีดำเล็กๆ เท่านั้น มดก็ไม่เคยครั่นคร้ามเหยี่ยว เพราะพวกมันไม่มีแม้แต่คุณสมบัติพอที่จะเป็นอาหารเหยี่ยว ในโลกของพวกมันไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตที่ใหญ่โตเช่นเหยี่ยวดำรงอยู่ ทั้งมองไม่เห็นและจับต้อง

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 1

ไม่ได้

แต่ผ่านไปพันปีหมื่นปี เชื่อว่าในฝูงมดทั้งหลายจะต้องมีอยู่หลายตัว
ที่แยกตัวโดดเดี่ยวแสวงหาอิสระ และด้วยเหตุผลบางอย่างจึงตัดสินใจที่จะ
ละสายตาจากเปลือกหอยหรือใบไม้เน่าๆ แหงนขึ้นมองท้องฟ้า และนับ
จากนั้นโลกของพวกมันก็จะเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม

เพราะได้เห็น...จึงรู้สึกกลัว

หนุ่มน้อยทั้งสามเงยหน้ามองร่องตื้นๆ ที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบกั้ง*
ในเมื่อเป็นร่องตื้น ดั้งนั้นยอมไม่ลึก ภายในร่องนอกจากเงาไม้ตะกุ่มๆ ก็
มองไม่เห็นสิ่งใดอีก ดูสะอาดต้ายิ่งเมื่ออยู่ท่ามกลางทุ่งร้างที่มีสีสักระดากระต่าง
ผืนนี้

ร่องที่ว่านี้จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นเมื่อสองชั่วยามก่อน ทันทีที่เผยโฉมก็
ทอดตัวยาวเหยียดไปไกลถึงขอบฟ้า รวากับมือสุรที่มองไม่เห็นตนหนึ่งใช้ขวาน
เล่มใหญ่เท่าบรพตจามเปรี้ยงลงมา และก็คล้ายรอยกรีดวาดด้วยฟูกัน
ขนาดยักษ์ของเทพประติมากร แต่ทว่าต้องใช้พลังหนักหน่วงรุนแรงมหาศาล
เพียงใดจึงจะสามารถวาดภาพเช่นนี้ออกมาได้!

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้จ้องไปยังร่องตื้นๆ นั้นดาเซมิ่ง ปากกล่าวว่า

"ที่ผ่านมาข้าเข้าใจว่าหมิงหวัง** เป็นเพียงแค่ตำนานที่เล่าสืบต่อกันมา"

"ในตำนานนั้นหมิงหวังมีบุตรธิดาเจ็ดหมื่นคน บางทีหนึ่งในนั้นอาจ
จะพลัดตกลงมาเกิดในโลกโดยบังเอิญก็ได้" หลวงจินน้อยเอ่ยแย้ง

"ตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาก็คือเป็นเพียงตำนานที่เล่าสืบต่อกันมา" หนุ่มน้อย
สะพายกระบี่ไม้กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ในตำนานยังบอกอีกว่าทุกๆ
พันปีจะมีผู้หยั่งรู้มาเกิด แต่ปีนี้ก็ผ่านมาหลายพันปีแล้ว มีใครเคยเห็นตัวตน
ของผู้หยั่งรู้บ้าง"

"หากเจ้าไม่เชื่อ เหตุใดจึงไม่กล้าข้ามร่องตื้นนั้น"

ไม่มีใครกล้า แม้แต่คนที่หยิ่งทะนงและกล้าหาญเกรียงไกรอย่าง

* จั้ง หน่วยมาตรวัดของจีน แต่ละยุคสมัยอาจมีระยะแตกต่างกัน โดยทั่วไป 1 จั้งเทียบได้ประมาณ 3 เมตร

** หมิงหวัง แปลตรงตัวว่าราชันแห่งความมืด เป็นอีกชื่อหนึ่งของพญายมราชตามคติความเชื่อของชาวจีน

พวกมัน

มดสามารถคลานข้ามได้ แมลงขาวยาวสามารถกระโดดข้ามได้ ละมั่งสามารถกระโจนข้ามได้ เหี้ยวสามารถบินข้ามได้ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ข้ามไม่ได้ และเพราะพวกมันเป็นมนุษย์ ดังนั้นจึงได้แต่ยืนมองอยู่ห่างๆ

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม่มองไปยังขอบฟ้า ถามว่า

"ถ้าเด็กคนนั้นมาเกิดจริง เช่นนั้น...ตอนนี้มันอยู่ที่ใด"

ยามนี้ดวงตะวันได้ตกจมขอบฟ้าไปกว่าครึ่งดวงแล้ว ราตรีเริ่มเสียดมกราย เข้ามาจากสี่ทิศแปรทาง อุณหภูมิในทุ่งร้างลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว บรรยากาศที่ชวนให้ใจเต้นระทึกเริ่มปกคลุมไปทั่ว

"ราตรีกำลังจะมาเยือน ทุกแห่งหนล้วนต้องมีมืดมิด แล้วพวกเรายังจะสามารถไปค้นหาจากที่ใดได้"

หนุ่มน้อยในชุดหนังสัตว์อ้าปากพูดเป็นครั้งแรก เสียงของมันทั้งห้าวทั้งดั่ง คล้ายเสียงลับดาบหรือกระบี่ที่ขึ้นสนิมเขรอะกับแท่งศิลา ดูไม่เข้ากับอายุ พลันเสียงลั่นสะเทือนเลื่อนลั่นดุดังสายน้ำเชี่ยวกราก

พุดจบมันก็จากไปด้วยวิธีการที่แปลกพิสดารยิ่ง

เพราะจู่ เปลวไฟก็ลุกวาบขึ้นบนท่อนขาแข็งแรง ท่อนล่างของมันตอนนี้คล้ายถูกปกคลุมด้วยประกายเพลิงสีแดง และแล้วลมแรงดุดพายุพัดมันบังเกิด กระจกเศษหินให้ปลิวว่อน ชั่วขณะนั้นเองมันก็พุ่งตัวขึ้นสูงเหนือพื้นดินถึงสิบกว่าจั้ง ท่วงท่าเรียบง่ายราวกับมีมือที่มองไม่เห็นกระซกคอบเลื้อยขึ้นมา ก่อนจะทิ้งตัวลงกับพื้นดั่งโครม จากนั้นก็พุ่งทะยานขึ้นสู่เวหาอีกครั้ง การเคลื่อนไหวเหล่านี้ดูดั่งก่อนหินที่กระเด็นกระดอนขึ้นลงออกไปไกลอย่างไร้แบบแผน ดูแล้วให้ความรู้สึกงุ่มง่ามเงอะงะ แต่กลับก่อให้เกิดเป็นความรวดเร็วถึงขีดสุด

"มันแซ่ถึง แต่ข้าหาได้เคยรู้ชื่อของมันไม่"

หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม่มองตามหลังพลาংกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หากเปลี่ยนเป็นช่วงเวลาอื่นและในสถานที่อื่น ข้ากับมันจะต้องมีเพียงคนเดียวที่รอดชีวิตกลับไป हीๆ ลูกศิษย์ยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ แล้วอาจารย์

12 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 1

จะเข้มแข็งนากลัวถึงเพียงไหน ได้ยินว่าหลายปีที่ผ่านมาอาจารย์คนแซ่ตั้งเอาแต่ฝึกวิชา 'จักจั่นยี่สิบสามวรรษ' ไม่ทราบว่ามีเมื่อฝึกสำเร็จแล้วบนหลังจะมีกระดองหรือไม้ก็เปลือกหนาวๆ งอกเงยขึ้นมาหรือไม่"

ด้านข้างเจียบกริบไม่มีเสียงตอบ หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้หันไปมองอย่างสงสัย

พบว่าหลวงจีนน้อยหลับตาพริ้ม หนึ่งตาลันกระตุกถี่ๆ คล้ายกำลังขบคิดถึงปัญหาที่รบกวนจิตใจ ความจริงนับตั้งแต่หนุ่มน้อยในชุดหนังสือตัวเอ๋ยคำวาราศรีกำลังจะมาเยือน หลวงจีนน้อยก็ตกอยู่ในสภาพแปลกๆ แบบนี้แล้ว

ราวกับรู้ว่ากำลังถูกจับจ้อง หลวงจีนน้อยจึงลืมตาขึ้นยิ้ม ความสงบนิ่งเลื่อนหายไปทันทีที่รอยยิ้มนั้นปรากฏ ความเมตตาเวทนาซึ่งไม่ทราบว่ามีต้นสายปลายเหตุมาจากอะไรฉายชัดขึ้นในดวงตา ภายในปากที่เผยยิ้มสามารถมองเห็นเลือดเนื้อและเส้นเอ็นก้อนหนึ่ง นั่นคือลันที่ถูกเคี้ยวจนละเอียด หนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้ฆมวดคิ้วมุ่น

หลวงจีนน้อยคลายประจำสวตมนต์ที่พันไว้กับข้อมือออกซ้าๆ เปลี่ยนเป็นสวมลงบนคอด้วยท่าที่เคร่งขรึม จากนั้นค่อยก้าวเท้าเดินจากไป ฝึเท้าหนักแน่นเชื่องช้า แต่ทว่าซัว้อัดใจเงาร่างก็เริ่มรางเลือนเกือบลับหายไปจากสายตาแล้ว

เมื่อเหลือตัวคนเดียว อารมณ์ต่างๆ ที่เคยปรากฏก็จางหายไปจากใบหน้าของหนุ่มน้อยสะพายกระบี่ไม้ มันหันไปทางทิศเหนือ มองเงาร่างที่พุ่งทะยานขึ้นลงไม่หยุดนิ่งคล้ายก้อนหินที่กระดอนขึ้นลงอยู่ท่ามกลางฝุ่นดิน ฟุ้งกระจาย ตวาดเบาๆ ว่า

"พวกมาร"

แล้วหันไปทางทิศตะวันตก มองแผ่นหลังหลวงจีนน้อยที่เดินก้มหน้าจากไปก่อนสบถว่า

"พวกนอกกรีต ไม่คู่ควรแก่การเอ่ยถึง"

พวกมารพวกนอกกรีต ไม่คู่ควรแก่การเอ่ยถึง

สิ้นเสียง กระบี่ไม้ที่สะพายอยู่ด้านหลังพลันสิ้นขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ
 ส่งเสียง 'ฮึ่มๆ' แปลกหู จากนั้นก็พุ่งขึ้นดั่ง 'เพี้ยว' กลายสภาพเป็นลำแสง
 ไหลเลื่อมสายหนึ่ง ตัดต้นไม้ที่ยืนต้นค้ำศิระชะออกเป็นห้าหมื่นสามพัน
 สามร้อยสามสิบสามชิ้น ไม่ว่าจะเป็กกิ่งไม้หรือลำต้นล้วนแหลกสลาย
 กลายเป็นผุยผงโปรยปรายลงปกคลุมผู้งมดที่กำลังต่อสู้ห้าหมื่นกันอย่างเอาเป็น
 เอาตาย

"คนใบ้อำปากพูด โธษเกสิบบนหน้าเขาบึง"*

หนุ่มน้อยเอื้อนพลางเดินไปทางทิศตะวันออก กระบี่ไม้เล่มบาง
 ลอยแขวนอยู่บนอากาศห่างจากแผ่นหลังไปไม่กี่จั้ง ติดตามผู้เป็นนายอย่าง
 เงียบกริบ

ด้าถึง รัชสมัยเทียนฉีปีที่หนึ่ง บนทุ่งร้างเกิดปรากฏการณ์ผิดธรรมชาติ
 ดึงดูดให้ศิษย์ต่างลัทธมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ แต่สุดท้ายก็แยกย้ายกันไปโดย
 ไม่ได้ข้อสรุป

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ซีเนียนผู้สืบทอดวิชาของวัดเสวียนคงเริ่มฝึก
 'ฉานพนักโอะซู่' ไม่เอ่ยปากกล่าววาจาอีก หนุ่มน้อยแซ่ตั้งผู้สืบทอดวิชา
 มารณ์กายเข้าสู่ดินแดนทะเลทราย ไม่มีใครพบเห็นร่องรอย เยี่ยซู่ผู้สืบทอดวิชา
 อารามจือโส่วได้รู้แจ้งในความเป็นความตาย ออกจาริกไปยังแคว้นต่างๆ ทั่ว
 แผ่นดิน

หนุ่มน้อยทั้งสามต่างก็แยกย้ายมีที่ไปของตัวเอง

ที่ทั้งสามไม่ทราบก็คือในคืนนั้น ณ ฝั่งตรงข้ามของร่องดำที่พวกมัน
 ไม่กล้าเดินข้าม ช้างฯ สระแห่งหนึ่งใกล้กับทางไปเมืองหลวงนั่งไว้ด้วยบัณฑิต
 ผู้หนึ่ง เป็นบัณฑิตที่สวมรองเท้าฟางและเสื้อนวมเก่าขาด

บัณฑิตผู้นี้คล้ายไม่ตระหนักถึงความยิ่งใหญ่น่าสะพรึงกลัวของร่องดำ
 นั้น มือซ้ายถือตำรา มือขวาถือกระบวยไม้ ยามไม่มีอะไรทำก็อ่านตำรา

* เวลาคนใบ้ส่งเสียงพูดจะฟังไม่รู้เรื่องและโง่โง่ ชนมเขาบึงปกติโรยหน้า หากโรยกลีบก็จะกินไม่ได้และไม่ชวนกิน
 ส่วน 'คนใบ้อำปากพูด โธษเกสิบบนหน้าเขาบึง' จึงหมายถึงการกระทำที่ออกนอกกฎเกณฑ์ ผิดหลักศีลธรรมชาติ หรือ
 ไม่เจียมตัว

14 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 1

ยามเหนื่อยก็งีบหลับ ยามกระหายก็ใช้กระบวยตักน้ำดื่ม เนื้อตัวแปดเปื้อน
ไปด้วยฝุ่นก็จริง แต่ใบหน้ากลับเอิบอímสุขสงบ

จวบจนเมื่อหนุ่มน้อยทั้งสามจากไป จวบจนเมื่อรุ่งตื่นดำมืดสายนั้น
ค่อยๆ ถูกลมพัดทรายกลบจนราบเรียบ บัดทิศนั้นจึงลุกขึ้นยืนบิดติงทราย
ออกจากตัว ผูกกระบวยไม้ไว้ที่เอว สอดตำราเก็บในเลื้อนวมอย่างมิดชิด
สุดท้ายมองเขม็งไปที่เมืองหลวงแล้วเดินมุ่งหน้าเข้าหา

ในเมืองหลวงนางอันมีชื่อยาวเหยียดอยู่ชอยหนึ่ง ตรงกลางชอยทิศ
ตะวันออกเป็นที่ตั้งของจวนทงอี่ต้าฟู* ทิศตะวันตกเป็นที่ตั้งของจวนแม่ทัพ
เซวียนเว่ย** แม้มิใช่ขุนนางระดับยศสูงมากนัก แต่อ่านาจตามหน้าที่กลับ
มีอยู่ไม่น้อย ปกติชอยนี้จะเจียบสงบ แต่วันนี้กลับหาความสงบไม่เจอ

จวนของทงอี่ต้าฟูกำลังมีข่าวดี หมอตำแยวิ่งเข้าวิ่งออกทั้งวัน ทว่านับ
ตั้งแต่เจ้านายลงไปจนถึงสาวใช้ ใบหน้านอกจากความปิติยินดียังแฝงไว้ด้วย
ความรู้สึกอย่างอื่น ไม่มีใครกล้าส่งเสียงหัวเราะ สาวใช้หลายคนตอนยก
ถึงน้ำเดินและไปตามกำแพงบ้านจะรีบชอยเท้าจนเกือบเป็นวง ยิ่งพอได้ยิน
เสียงที่ดังมาเป็นระยะจากอีกฟากหนึ่งของชอย ใบหน้าก็ยิ่งซีดเผือดด้วย
ความหวาดกลัว

แม่ทัพเซวียนเว่ยนามหลินกวงหย่วนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องความ
กล้าหาญชาญชัย เป็นเพราะไปล่วงเกินชายาโหว่แม่ทัพเกรียงไกรอันดับหนึ่ง
ของต้าถัง อีกทั้งถูกคนร้องเรียนว่าสมคบคิดกับแคว้นที่เป็นศัตรู หลังจากผ่าน
การไต่สวนด้วยตัวเองจากซินอ้อง*** นานสองสามเดือน ในที่สุดก็ได้ข้อสรุป

ข้อสรุปนั้นชัดเจนและแน่นอนคือเป็นกบฏ การลงโทษก็รวบรัด
หมดจดคือยึดทรัพย์และประหารชีวิตคนทั้งบ้าน

ประตูหน้าของจวนทงอี่ต้าฟูปิดสนิท พ่อบ้านแถบหน้ากับช่องประตู

* ทงอี่ต้าฟู ยศขุนนางบันล้าดับหลักชั้นสี่ โดยยศขุนนางจีนสายบันและบูในสมัยโบราณมีทั้งหมดเก้าชั้น แบ่งเป็นลำดับหลัก ลำดับรอง และยังคงแบ่งย่อยในแต่ละชั้นเป็นชั้นบนและชั้นล่าง

** แม่ทัพเซวียนเว่ย (อำนาจเกริกก้อง) ยศขุนนางบันล้าดับรองชั้นสี่

*** ซินอ้อง บรรดาศักดิ์ที่แต่งตั้งให้แก่พระโอรส พระเชษฐา และพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ ยศขุนนางลำดับหลักชั้นหนึ่ง

แอบมองไปยังจวนแม่ทัพซึ่งประตูก็ถูกลั่นดาลปิดสนิทเช่นกัน ในนั้นมีเสียงคมดาบฟันใส่เนื้อดังฉิวฉิว ตามมาด้วยเสียงที่คล้ายกับผลแดงโมตกพื้นกลิ้งหลุนๆ ออกมาให้ได้ยินเป็นระยะ ฟังแล้วอดเนื้อตัวสั่นเทาไม่ได้ ทั้งสองบ้านอยู่ร่วมซอยเดียวกันมานาน คนในจวนแม่ทัพนับตั้งแต่พ่อบ้านลงมาจนถึงคนเฝ้าประตูล้วนคุ้นเคยกับพ่อบ้านของท่านทงอี่ต้าฟูเป็นอย่างดี เมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้องด้วยความกลัว พ่อบ้านก็คล้ายจะเห็นภาพดาบคมกริบจำนวนนับไม่ถ้วนถูกเงือขึ้นแล้วพินลง จากนั้นศีรษะของคนที่อยู่จังกักขาดกระเด็นตกพื้นกลิ้งไปตามพื้นหินเขียวจวนมาชนเข้ากับบานประตู แล้วค่อยๆ ซ้อนทับกันกลายเป็นภูเขาเยอะๆ ลูกหนึ่ง

เลือดแดงจวนไหลล่อตออกมานองอยู่ใต้บานประตู ลีอกคล้ายอยู่ข้างขึ้นหนีดอยู่ข้าง เหมือนเอาแบ่งข้าวเหนียวมาผสมกับชาด ในนั้นยังคล้ายจะมีเศษเนื้อและเส้นเอ็นที่เหมือนเนื้อมันเทศบดผสมอยู่ พ่อบ้านโบหน้าขาวเผือด สองตาแทบเหลือกถลน แล้วในที่สุดก็ข่มกลืนความรู้สึกไม่อยู่ ยันมือสั่นระริกเข้ากับประตูไม้แล้วเริ่มโง่งงคออาเจียนออกมา

ทันใดนั้นก็มียเสียงฝีเท้ามาวิ่งอย่างเร่งร้อนจากท้ายจวนฝั่งตรงข้ามมายังหน้าประตูบ้านของท่านอี่ต้าฟูควบคู่กับเสียงตวาดตลอดทาง ต่อมาประตูหน้าก็ถูกทุบรัวแรง ดูเหมือนภายในจวนแม่ทัพจะมีคนหลบหนี แม่ทัพคนหนึ่งจากตำหนักชั้นอ่องตะคอกเสียงดุดันจากหลังม้า

"คืนให้ทั่ว อย่าให้รอดแม้แต่คนเดียว!"

กำแพงตรงบริเวณสวนดอกไม้หลังจวนทงอี่ต้าฟูมีรอยขีดข่วนและรอยเลือดอยู่หลายรอย

"นายน้อย เชื้อข้าเถอะ อย่าออกไป ให้เสี่ยวฉูไป ให้มันไปเถอะ..."

ในห้องเก็บพินห่างจากจุดนี้ไปไม่กี่ไกล พ่อบ้านจวนแม่ทัพที่ร่างซุ่มโซกไปด้วยเลือดกำลังมองเด็กชายอายุสี่ห้าขวบสองคนตรงหน้า ริมฝีปากแห้งผากเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงที่แหบพร่าฟังชัดหู โบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหยี่ยวยนและฝุ่นดินมีแต่น้ำตาของความสิ้นหวัง

16 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 1

ทหารรักษาพระองค์กองกำลังอวี๋หลิน* ที่บุกเข้าจวนทงอ้อต้าฟูใช้เวลาไม่นานก็ค้นมาถึงห้องเก็บปืนแห่งนี้ เมื่อเข้าไปก็พบว่าภายในมีศพอยู่สองศพ หนึ่งซราหนึ่งเยาววิชัย หลังจากทำการตรวจสอบแล้วนายทหารคนนั้นก็ประกาศเสียงดัง

"ไม่ขาดแม้แต่หนึ่งคน ตายหมดแล้ว"

'ยอดคนโลกุตระ' มีคำอธิบายอย่างง่ายที่สุดคือยอดคนยอมดำรงอยู่ในโลกุตระ ผู้อยู่ในโลกุตระยอมง่ายที่จะเป็นยอดคน นี่ฟังดูไร้สาระแต่กลับมีตรรกะซ่อนอยู่ สิ่งที่เราถกมันก็คือสิ่งที่บุดูชนคนธรรมดาไม่มีวันสัมผัสถึง สิ่งที่ทำให้ความยินดีปรีดาแก่พวกมันก็คือสิ่งที่บุดูชนคนธรรมดาไม่มีวันจะเข้าใจ

ดังนั้นผู้อยู่ในโลกิยะไม่เคยรู้ว่าในโลกุตระเกิดเรื่องอะไรบ้าง ผู้ดำรงโลกุตระก็ไม่สนใจว่าในโลกิยะกำลังแสดงละครชีวิตถึงจากต้องพลัดพรากตายจากกันไป หรือว่าถึงจากปลื้มปีติไปกับชีวิตที่เพิ่งก่อกำเนิด ยิ่งไม่มีทางสนใจว่าตาซังของคณชายเนื้อจะน้ำหนักหย่อนไปที่ซัง หรือว่าห้องเก็บสุราใต้ดินของปีศาจสุราจะถูกมุกักตแทะจนทะลุไปก็รู หรือว่าราชสำนักได้สูญเสียแม่ทัพเซวียนเว่ยไปแล้ว ในขณะที่ขุนนางบุนคนหนึ่งกำลังจะได้บุตรสาว

การจากพบ ทุกข์หรือสุขของทั้งสองภาวะไม่เคยเชื่อมโยงถึงกัน

ถ้าหากผู้ใดสามารถเชื่อมโยงภาวะทั้งสองเข้าด้วยกัน คนผู้นั้นก็คือผู้หยั่งรู้

นอกเมืองฉางอันมีภูเขายู่ลูกหนึ่งยอดสูงตระหง่านลับหายไปในกลีบเมฆท่ามกลางหน้าผาสูงชันอันตรายบริเวณหลังเขา เกรว้างของบุรุษผู้หนึ่งกำลังเดินไต่ขึ้นไปอย่างเชื่องช้า คนผู้นี้แผ่นหลังกว้างร่างสูงใหญ่ใส่เสื้อตัวยาวสวมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำ ในมือถือกล่องอาหาร เดินฝ่าแรงลมไปหยุดอยู่ตรงหน้าถ้ำแห่งหนึ่งจึงค่อยทรุดกายลงนั่ง เปิดกล่องอาหารหยิบตะเกียบคืบชิงชิ้นหนึ่งส่งเข้าปากเคี้ยวจนละเอียด จากนั้นคืบเนื้อแพะสองชิ้นกินตาม ก่อน

* กองกำลังอวี๋หลิน (ปีกนก) เป็นกองกำลังรักษาพระองค์หน่วยหนึ่งที่ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยฮั่นตะวันตกจนถึงสมัยราชวงศ์หมิง

ถอนใจยืดยาวด้วยความพอใจ

ใต้แสงอาทิตย์อัสดง เมืองฉางอันค่อยๆ ถูกความมืดของราตรีเลื่อน
เข้าปกคลุม ห่างออกไปเริ่มเห็นพยับเมฆลอยมารำไร

บุรุษร่างสูงใหญ่มองไปยังสถานที่แห่งหนึ่งในตัวเมืองหลวง กล่าวพลาง
ถอนหายใจอย่างหุดหู่

"เหมือนกับได้เห็นเจ้าในสมัยนั้น"

จากนั้นแหงนหน้ามองฟ้า ใช้นิ้วชี้ในมือขวาชี้แล้วถามว่า

"ส่วนเจ้า บินได้สูงกว่านี้แล้วจะมีประโยชน์อะไร"

เห็นได้ชัดเจนนัย บุคคลที่ถูกกล่าวถึงทั้งสองนั้นเป็นคนละคนกัน

บุรุษร่างสูงใหญ่หนึ่งเงียบไปอึดใจก่อนยกสุราเข้าหาเหยียดขึ้นดื่มรวดเดียว
จนหมด สายตาจับจ้องอยู่ที่ท้องฟ้าและผืนพสุธาอันกว้างใหญ่ จากนั้นก็มอง
ไปทางเมืองหลวงอีกครา ก่อนเปล่งวาจาทั้งที่มีเสียงดังด้วยสุราเปล่า

"สายลมพัด สายฝนกระหน่ำ รัตติกาลดำมืดจักมาเยือน"

สิ้นคำว่าสายลมพัดก็พลันปรากฏลมกระโชกจากหุบเขา ปะทะชายเสื่อ
ดั่งพยับพยับ ต้นไม้ที่ชอกซอนขึ้นอยู่ตามชะง่อนผาไหวเอนอย่างน่ากลัว ส่ง
เศษหินดินทรายร่วงกราว ครั้นคำว่าสายฝนกระหน่ำหลุดออกจากปาก
พยับเมฆที่ลอยมารวมตัวกันอยู่บนแผ่นฟ้าเหนือนครฉางอันก็พลันมืดทะมึน
สายฝนนับไม่ถ้วนรวมตัวกันตั้งม่านยักษ์กระหน่ำเทลงมาดุจท้องนภาเร็ว
เปล่งวาจาเหล่านั้นจบ ความมืดก็ครอบครองแผ่นฟ้าไปกึ่งหนึ่ง ดำสนิท
ราวกับดวงตาของหมิงหวังราชันแห่งความมืด

บุรุษร่างสูงใหญ่กระแทกถ้วยสุราลงกับพื้น บ่นอย่างเดือดดาลว่า

"มารดามัน ช่างมืดมืดเสียจริงๆ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)